

АВТОБІОГРАФІЯ

Я, Марцеляк Олег Володимирович, родився [REDACTED]
[REDACTED]

Українець. Громадянин України.

З 1974 по 1982 рр. навчався в Креховицькій восьмирічній школі, після успішного закінчення якої поступив в Чернігівський юридичний технікум. В червні 1985 року, закінчивши технікум, як молодий спеціаліст, якому присвоєно кваліфікацію «юрист», направлений в Червонозаводський райвідділ соціального забезпечення м. Харкова на посаду інспектора. В жовтні 1985 року звільнений з займаної посади у зв'язку з призовом в армію.

Військову службу проходив курсантом у в/ч [REDACTED]
[REDACTED]. Після закінчення навчального підрозділу для подальшого проходження служби направлений в [REDACTED]
[REDACTED] де був командиром відділення у розвідроті. В серпні 1986 року відряджений до військового трибуналу Львівського гарнізону для виконання обов'язків секретаря судового засідання. Звільнений з рядів Збройних Сил у листопаді 1987 року.

З січня 1988 року працював в Харківському пансіонаті ветеранів праці на посаді інспектора відділу кадрів, пізніше – інструктора по праці. Звільнений з посади у зв'язку з переходом на стаціонарну форму навчання до Харківського юридичного інституту.

У 1993 році закінчив Українську юридичну академію (сьогодні Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого) за спеціальністю правознавство. З жовтня 1993 року навчався в цьому ж вузі в аспірантурі на кафедрі конституційного права України, після закінчення якої зарахований на посаду асистента, а з вересня 1997 року – на посаду доцента кафедри конституційного права Національної юридичної академії України імені Ярослава Мудрого.

В квітні 1997 року захистив в спеціалізованій вченій раді Національної юридичної академії України імені Ярослава Мудрого кандидатську дисертацію на тему «Контрольно-наглядові органи в конституційно-правовому механізмі забезпечення основних прав і свобод громадян України» (спеціальність 12.00.02 – конституційне право).

З червня 2000 року по серпень 2002 року працював в Гуманітарно-Технічному інституті на посаді декана юридичного факультету.

З вересня 2002 року працював в Харківському національному університеті внутрішніх справ на кафедрі конституційного та міжнародного права на посаді доцента, з 2005 року – на поді професора.

В жовтні 2004 року в спеціалізованій вченій раді Одеської національної юридичної академії захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук на тему «Конституційно-правовий статус інституту омбудсмана: світовий досвід та українська модель» (спеціальність 12.00.02 – конституційне право). В жовтні 2006 року отримав вчене звання професора кафедри конституційного та міжнародного права.

У липні 2008 року призначений на посаду начальника навчально-наукового інституту підготовки фахівців міліції громадської безпеки ХНУВС, а в липні 2011 року переведений на посаду начальника навчально-наукового інституту підготовки фахівців кримінальної міліції цього ж ВУЗу. Звільнений з Харківського національного університету внутрішніх справ 31 серпня 2014 року.

З 1 вересня 2014 року працюю в Київському національному університеті імені Тараса Шевченка на посаді професора кафедри конституційного права, а з липня 2016 року – на посаді завідувача кафедри конституційного права, з липня 2021 року – на посаді професора кафедри конституційного права.

Активно займаюся науковою діяльністю. Є автором та співавтором більше двохсот наукових, навчальних та навчально-методичних праць.

Під моїм науковим керівництвом захищено двадцять дві дисертації на здобуття наукових ступенів доктора, кандидата юридичних наук і в сфері науковими дослідженнями ще чотирьох здобувачів.

З 2011 року я є членом експертної ради ВАКУ з юридичних наук (сьогодні Департамент атестації кадрів МОН України), заступником голови спеціалізованої вченої ради Київського національного університету імені Тараса Шевченка, а також членом редакційних колегій ряду вітчизняних фахових видань з галузі права.

За активну роботу та наукову діяльність в 1999-2000 роках Кабінетом Міністрів України мені було призначено стипендію як молодому ученому України. В травні 2008 року я нагороджений відзнакою Міністерства освіти та науки «За наукові досягнення», в грудні 2008 року Указом Президента України мені присвоєно звання «Заслужений юрист України», в травні 2012 року я нагороджений Грамотою Верховної Ради України «За заслуги перед Українським народом», а в листопаді 2019 року Указом Президента України нагороджений орденом «За заслуги» III ст. Маю також біля десяти відомих нагород Міністерства внутрішніх справ України.

Безпартійний.

Член Співки юристів України, Асоціації українських правників, Міжнародної асоціації медичного права та Українсько-Німецького клубу конституціоналістів. Науково-консультативної ради Конституційного Суду України.

Одружений. Дружина - [REDACTED] народження, само зайнята особа - адвокат. Проживає [REDACTED]

Син - [REDACTED] народження. Студент [REDACTED]

Ні я, ні мої члени сім'ї до кримінальної відповідальності не притягалися, судимостей не маємо.

Проживаю: [REDACTED] (при перебуванні в
місті Києві проживаю за адресою: [REDACTED])

23 вересня 2021 р.

Олег Марцеляк

**Мотиваційний лист
кандидата на посаду судді Конституційного Суду України**

Я, Марцеляк Олег Володимирович, працюю в Київському національному університеті імені Тараса Шевченка на посаді професора кафедри конституційного права. Доктор юридичних наук, професор. Маю відповідний інтелектуальний потенціал, спеціальні знання, які дозволяють мені реалізовувати як практично орієнтовану, так і наукову діяльність на професійному рівні.

Активно займаюся науковою діяльністю. Є автором та співавтором більше двохсот наукових, навчальних та навчально-методичних праць, в тому числі монографій «Конституційний Суд України і прокуратура в конституційно-правовому механізмі забезпечення основних прав громадян», «Інститут омбудсмана: теорія і практика», «Спеціалізовані органи парламентського контролю в Україні: статус і функціонування», «Корупція як цивілізаційний феномен: причини та шляхи подолання», більше десяти навчальних посібників з актуальних проблем конституційного права, зокрема, з питань прав людини, механізмів їх захисту, інститутів та процедур парламентського контролю, виборчого права України (серед яких «Конституційне право України», «Державне право зарубіжних країн», «Конституції зарубіжних країн», «Судові та правоохоронні органи України», «Вибори народних депутатів України: історія, теорія, практика»).

Під моїм науковим керівництвом захищено двадцять дві дисертації на здобуття наукових ступенів кандидата і доктора юридичних наук, в яких піднімалися різноманітні актуальні проблеми у галузі конституційного і муніципального права.

Варто відзначити, що мною особисто вперше на дисертаційному рівні досліджувався інститут конституційного контролю в Україні через розкриття в дисертації на здобуття наукового ступеню кандидата юридичних наук ролі Конституційного Суду України в забезпеченні прав і свобод громадян України

(1997 рік). Згодом у 1998 році мною спільно з проф. Тодикою Ю.М. було підготовлено та видано монографію «Конституційний Суд України і прокуратура в конституційно-правовому механізмі забезпечення основних прав громадян».

В цих роботах не тільки на теоретичному рівні розкривався конституційно-правовий статус Конституційного Суду України, а й надавалися рекомендації практичного характеру щодо удосконалення вітчизняного законодавства у сфері регулювання статусу єдиного органу конституційної юрисдикції в Україні з метою підвищення ефективності його функціонування (у тому числі й щодо необхідності запровадження конституційної скарги в Україні).

Загалом за весь період моєї наукової діяльності мною підготовлено та опубліковано близько 20 наукових праць стосовно статусу Конституційного Суду України, його ролі в забезпеченні прав і свобод громадян України, у формуванні України як демократичної, правової, соціальної держави.

Також я неодноразово приймав участь в наукових заходах всеукраїнського і міжнародного формату стосовно становлення і розвитку інституту конституційної юрисдикції в Україні, готував на запити суддів Конституційного Суду України експертні висновки з питань, які знаходилися на розгляді Конституційного Суду України.

У 2015 році, як член робочої групи з удосконалення здійснення правосуддя в Україні конституційної комісії, активно відстоював позицію щодо необхідності реформування Конституційного Суду України, в тому числі й через запровадження інституту конституційної скарги.

З 2019 року я є членом науково-консультативної ради Конституційного Суду України.

Присвятивши свої професійні навички розвитку науки конституційного права та інституційним реформам в сфері публічного права я впевнений, що будучи суддею Конституційного Суду України, зможу ще ефективніше приймати участь у становленні людиноцентристського вектору української держави, вдосконаленні національного механізму захисту прав людини, впровадженні

новітніх форм роботи у діяльності Конституційного Суду України на засадах верховенства права, законності, рівності, гласності тощо, відповідно до національного законодавства і з урахуванням досвіду організації роботи аналогічних інституцій розвинутих демократичних країн та їх правничих традицій. Вважаю, що мої наукові розробки в сфері конституційного права взагалі та у сфері прав людини і функціонуванні органів державної влади і судових органів зокрема, - мають ще більшою мірою сприяти забезпеченню ефективного поєднання теорії та практики, спрямованого на захист прав людини, удосконалення роботи Конституційного Суду України.

Працюючи тривалий час на різноманітних посадах, у мене виробились такі ділові та особисті якості як відповідальність, пунктуальність, комунікабельність, старанність, здібність до швидкого навчання, енергійність, креативність, вміння працювати в команді, що вважаю важливим для роботи у такому колегіальному органі як Конституційний Суд України.

Сподіваюсь, що мій життєвий досвід та професійні знання сприятимуть ефективній роботі Конституційного Суду України і будуть корисними для формування в Україні незалежної інституції конституційного контролю.

« 23 » вересня 2021 року

Марцелюк О.В.